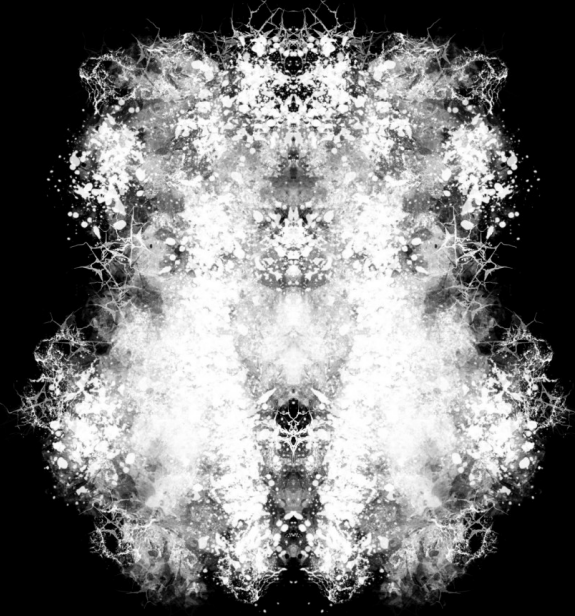

3. Sayı - Temmuz 2020

GOLEM

fanzin

*“Köklerini kayaların arasına sal; böylelikle
rüzgâr tüm yapraklarını koparıp alsa bile sen
ona karşı durmayı başarırısın.”*

-Bitmemiş Öyküler, J. R. R. Tolkien

İçindekiler

2: **Editörden** Hakan U. Öztürk

3: **Aklı Gidik Sfenks** Ruhşen Doğan Nar

7: **Septur'un 1. Kapısı: Etkiye Tepki** M. Ercan Ergür

21: **Gökmar ve Çalı** Ceren Altay

23: **Toprağına Gömülü Yansıma** Hakan U. Öztürk

31: **Kara Delik** Dilek Nergis Kemer

golemfanzin.com

iletisim@golemfanzin.com

Bazı hakları saklıdır. Ticari amaçlarla kullanılamaz ancak içerikte değişiklik yapılmadan kağıda bastırılarak dağıtılabılır. Çevrimiçi dağıtım için lütfen orijinal dağıtım kaynaklarımıza bağlantı verin ve alternatif kaynaklara yüklemeyin. Eserlerin telif hakları yazarlarına aittir ve yazarından yazılı izin alınmadıkça eserler makul uzunluktaki alıntılar dışında ayrı ayrı dağıtılamaz veya kullanılamaz.

Editörden

Hakan U. Öztürk

Herkese merhaba,

Rüzgâr, kimileri için çok sert ve aniden esmişti. Kimileri içinse hafif hafif başlamış ve asıl fırtına onları vurduğunda ne olup bittiğini bile anlayamamışlardı.

Asıl mesele rüzgârın şiddeti değildi ama. Etrafındaki tüm ağaçlar birer birer kırılır ve uçup giderken yerinde dimdik duran uzaktaki o bir tek ağacı gördüğümüzde anladık bunu. Sonra, bir de bizi ürpertmeyi bile başaramayan bir rüzgârda eğilip yanağını toprağına değıdiren ve bir daha hiç kalkamayan yakınımızdaki o ağaçlar vardı.

Bizim de yapraklarımız döküldü elbette. Bir kısmı ilerleyen sayfalardaki öykülerimizin arasında.

Henüz buradayız, birkaç rüzgârı atlattık ve köklerimiz kayaların arasına saldığımızı veya çok geç olmadan kendimize sağlam, güzel bir kayalık bulabileceğimizi umuyoruz. Hatta belki Entlerle uzun ve güzel bir sohbet etme şansı bile bulabiliriz, kim bilir.

Bu sayımızda bizimle birlikte yazan ve katkısıyla bizi onurlandıran konuk yazarımız **Ruhşen Doğan Nar**'a teşekkür ederiz.

İyi okumalar!

Aklı Gidik Sfenks

Ruhşen Doğan Nar

Yer altı kaynakları tükenene dek eski bir maden kolonisi olan, daha sonra ise sürgün gezegeni olarak kullanılan Mylov'da, Azim'in ilk günüydü. Cezaevi uzay gemisinin fırlattığı tek kişilik kapsülü, gezegene iniş yapalı daha bir saat olmamıştı. Üzerinde başka bir insan olmayan gezegende, dolandırıcılık suçundan dolayı mahkûm olduğu üç yıllık sürgün cezasını çekmek zorundaydı.

Değerli cevherleri için tüm yüzeyi delik deşik edilmiş gezegeni tanımak maksadıyla kısa bir gezintiye çıkmıştı. Altında, motosiklet benzeri eski püskü bir yüzey aracı vardı. Çok hızlı gitmese de ayaklarını yerden kesiyordu. Arkasında kara tren gibi simsiyah bir toz bulutu bırakıyordu.

Mylov'da göz alabildiğine her yer ve her şey siyahtı. Siyahın farklı tonlarından ibaretti dağlar, ovalar ve vadiler. Deniz, göllerin ve nehirlerin bile, insanın içini karartan koyu bir rengi vardı. Eski bir maden ocağı ağzının önünden geçerken bir ses duydu:

"Atendu, vojaĝanto! Mi havas demandon por vi."¹

Yüzey aracını durdurup sağa sola baktı. Maden ocağının girişinde biri vardı. Topallayarak yavaşça Azim'e doğru yürümeye başlamıştı. Gezegendeki yırtıcı hayvanlara karşı kendisine verilen şok silahını sağ eline aldı Azim.

1 "Bekle, yolcu! Sana bir sorum var." (Esperanto)

"Kimsin sen?" diye bağırdı, silahı doğrultarak. O sivri zekâ cezaevi yönetimi nasıl böyle bir hata yapmıştı? Başka bir insanın yaşadığı bir gezegene mi sürgün edilmişti?

"Aaa, Türkçe demek! O zaman Türkçe konuşalım: Bekle, yolcu! Sana bir sorum var."

Azim şaşkınlıkla kendisine yaklaşan şeyi izliyordu: Bir kolu kopmuş, bacakları ezilmiş, dış kaplaması yer yer paslanmış yer yer kalkmış, iç aksamaları ve kabloları gözükken bir android. İçler acısı bir hâldeydi. Hurdadan bir farkı yoktu.

Silahını tekrar beline takan Azim, "Ne sorusu?" dedi, "Senin soru soracak hâlin mi kalmış?"

"Ben, Sfenks'im. Sana bir bilmece, soru soracağım. Eğer bilersen, seni öldürmeyeceğim. Bilemezsen hemen canını alacağım."

Azim, gezegendeki ilk kahkahasını attı:

"Sen benim canımı alacaksın ha! Hiç güleceğim yoktu. Senin ayakta durman bile mucize."

Birkaç adım daha yaklaştı android:

"Ben, canavar Sfenks'im. Başım kadın başıdır, gövdem aslan gövdesi. Yedi kapılı Thebai'ye kan kustururum. Bilmecelerimi bilmeyenlerin canını alırım..."

İlkokul terk Azim, meraklı bir şekilde dinliyordu:

"Hiç duymamıştım adını. Ne Sifeks'i bilirim ne Dubai'yi."

"Sifeks değil, Sfenks; Dubai değil, Thebai!" Androidin çarkları daha hızlı dönmeye başladı. Azim'in burnuna yanık plastik kokusu

geliyordu.

"Sor bakalım sorunu, Sfenks. Belki bilirim belki bilmem. Sadece Allah bilir her şeyi."

"Sorum şu, kulaklarımı aç, iyi dinle: **'Köklerini kayaların arasına sal; böylelikle rüzgâr tüm yapraklarını koparıp alsa bile sen ona karşı durmayı başarırsın.'** sözü hangi büyük yazara aittir?"

Azim kel kafasını kaşırken, "Vallahi en son ne zaman kitap okuduğumu bile hatırlamıyorum. Başka sorun yok mu? Şöyle hayatın içinden bir soru olsun. Misal, şöyle arabesk şarkıcılarından..."

Androidin çarkları tekrar hızlandı:

"Hayır hayır, tek bir soru hakkın var. Ya bilirsin ve yaşarsın kara yazgılı Oidipus gibi bu diyarda ya bilemezsin ve ölür gidersin Hades'in ülkesine."

"Bilmiyorum işte. Ne yapayım, canımı mı alacaksın?"

"Evet, canını alacağım tam şu anda," diyen android, sağlam kolunu havaya kaldırdı ve Azim'in üstüne yürüdü. Azim orta şiddetli bir sağ yumruğu, androidin göğsüne geçirdi. Yere düşen android zorlukla ayağa kalktı:

"O zaman, sana bir ipucu vereyim: Yüzüklerin Efendisi'nin yazarıdır kendisi. Artık bilirsin herhâlde."

"Hayır, bilmiyorum. İlk kez duydum."

"Sen ne kadar cahil bir insansın," diye bağırıp saldırıya geçti android. Kendini tekrar yerde buldu. Ayağa kalktığında, hiçbir şey olmamış gibi konuşmaya kaldığı yerden devam etti:

"Sadece soyadını söylesen bile yeter. Bak, sana bir ipucu daha: T ile başlıyor, N ile bitiyor. Hatırladın mı?"

Sıkılmaya başlayan Azim, yüzey aracının üstüne bindi:

"Hayır, bilmiyorum. Boşa dil dökme! Hem senin ne işin var bu ıssız gezegende?"

"Onu da ben bilmiyorum. Bilgi küpü bir android idim bir zamanlar. Uzun yıllar kütüphanelerde hizmet ettim insanlara. Son sahibim beni kapattı. Gözümü tekrar açtığımda buradaydım. Bir başına..."

Yüzey aracının arkasında yer açtı Azim:

"Demek ki seni bir çöp gibi buraya atmış zalim sahibin. Gel, arkama otur. Beraber gidelim benim yaşam alanıma. Önümde üç koca yıl var. Seni tamir ederim. Sen de bana yoldaşlık edersin."

Azim'in arkasına hevesle bindi ve tek koluyla ona tutundu:

"Tıpkı, Robinson Crusoe ve Cuma gibi olacağız!"

Gülümseyerek arkasına dönen Azim, "Allah seni inandırсын, onu da ilk defa duyuyorum. Ama anlatırsın bana, birlikte geçireceğimiz bir sürü gün var daha," dedi ve gazı kökledi.

Septur'un 1. Kapısı: Etkiye Tepki

M. Ercan Ergür

“Zulkarn! Bir Zulkarn geliyor!”

En derin kâbuslardan daha da karanlık ve bir o kadar da yoğundu. Kendi iradesiyle var ettiği kanatlarını çırtıkça hızlanıyor, tehditkâr bir şekilde kaleye doğru yaklaşıyordu. Kavisle yükseldi, kıvrılarak dalışa geçti.

Burçların ardına sığınan, korkuyla titreyen askerlerin sesleri karanlığın içinde emilmiş, tükenip gitmişti. Ellerindeki mızraklar, o an için bir çocuğun oyuncağından farksızdı.

Bu hızla çarparsa herhangi bir duvarı yerle bir edebilirdi. Her şey göz açıp kapayıncaya kadar olup bitmişti. Kale duvarlarının en derinlerinden doğan büyü, mavi bir ışık duvarlar boyunca yükseldi, her bir kaya parçasını sardı. Zulkarn'ın güçlü gölgesi dalgalanarak yükselmiş, kaleye bir balyoz gibi inmişti. Etkiye karşı tepki gösteren ışık karanlığın değdiği noktalarda çatırdadı ve kendisine çarpan karanlığı güçlü darbelerle vurdu, etrafını çevreledi ve bastırarak tüketti. Zulkarn kendi karanlığının içinde sıkışmış, parçalanmış, varlığının her bir zerresi kale duvarları tarafından emilmişti.

Mızraklar zaferle yükseldi. Askerlerin tezahüratları yeri göğü inletti; avluda endişe ve heyecanla izlemekte olanların coşkusuna,

alkışlarına karıştı. Seslerin hepsi bir araya geldi, daha derinlere, kalenin temellerine doğru akın etti.

Açık kapıdan mahzene dolan yoğun mu yoğun, çivit mavisi, güçlü ışık özgürlüğün tadını çıkarıyordu. Dalgalar çizerek, dur durak bilmeksizin içeriye yayılıyordu. Metalik gri kapı, mahzenin on iki büyük gücünden sadece birisi olan bu mavi ışığı kendi hapishanesinde tutmakla yükümlüydü. Her şeye hunharca uzanan bu arsız güç dokunduğu yeri hızla yıpratıyordu. Güzel görünüşünün ardında çirkin bir yaşam barındırıyor, bu yaptığını hakkı gibi görüyor, yine de kardeşlerinin tutulduğu diğer kapılardan özenle uzak duruyordu.

İki metreden daha uzun bir yılanı andıran, ağaç kütüğü kadar kalın ama daha biçimsiz olan kol uzanarak kapıyı kapattı. Koca, çirkin ve kulaksız bir sıçan, son anda aradan fırlamış ve isyan ederek haykırmişti. Haşin çığılığı insan etine buz gibi mahzenden daha derin kesikler atabilirdi.

"Bu sefer başaramayacaksın sandıydım Pis." Kuyruğunu son anda kapıdan kurtaran asi hayvana sevecen bir şekilde seslenen kişi, mahzenin efendisi Torba'ydı. Gel gelelim ona insan demenin hiç ama hiç olanağı yoktu.

Gümbürdeyerek kapanan kapıyla birlikte mavi ışık sönmüş, mahzene karanlık çökmüştü. Kol geriye çekilirken derince yükselen iç çekiş zindandaki yankılar dizisine katıldı. Aynı ses, bu sefer isyankâr bir tonda "Artık bu iş için çok yaşlandım," dedi.

Sivilcelerle kaplı derisi bir ahtapotun dokunaçlarını andıran ikinci kol uzandı. Ucundaki dört parmaklı biçimsiz eli, havadan kapıldığı kara bir enerji parçasını, çarklı cismin kenarındaki hazneye yerleştirdi, onun kendi kendine dönmesini sağladı. Kale titreşti, az

önce emdiği karanlık varlığı sindirirken sarsıldı ve ardından duruldu. Torba derin bir nefes verdi. “Rahatladın mı kızım?” dedi ve uzun kolu duvarları okşarken gülümsemesi mahzenin karanlığında terk edilmişti.

Kaleden başka hiçbir yere düşmeyen güneş ışığı artık çekilmeye başlamıştı. Günlük işlerini bitiren Torba mahzenin bir kenarına çöktü. Çalışmaktan bitap düşmüştü. Her biri bir diğerinden farklı olan kollarını bedeni etrafında toplamıştı. Yılansı olanı bedenine dolarken üst bedenden sarkan eş kollarını eski bahçıvanının üst ceplerine yerleştirmişti. Ahtapot kolunu kendi göğsüne yapıstırarak asmış, ayak olarak kullandığı iki kolu altında toplamıştı.

Çarka eklediği enerji henüz tükenmemiş, bu nedenle çalışmayı sürdürmüştü. Kısa süre sonra kendi kendisine dururdu. Sessizce dinledi. Omzuna tünemiş olan Pis huzurlu bir uyku çekiyor, içini yorgunluğuyla eş değer bir huzursuzluk saran Torba yine de dostu rahatsız olmasın diye yerinden kıpırdamıyordu.

Birazdan yemek saati gelecekti. Merdivenlere açılan devasa çelik kapı gümbürdeyecek, kalenin mutfağından kendisine gönderilen tahiniyle karnını doyurabilecekti.

Beklediğinden daha da hafif vuruşlarla çalınan kapı sesini ardından gelen hıçkırıklar takip etti. Daha Torba kolları üzerinde doğrulmadan kapının diğer tarafından bir çocuğun ağlama sesleri gelmeye başlamıştı. "Lü... Lütfen açın!" diyordu. "Yalvarırım!"

Bir an durakladı. Tahtla yapılan ömürlük, neredeyse yüz yıla merdiven dayamış olan bir anlaşması vardı. Septur Sözleşmesi denilen, kale ve Septur’a karşılıklı koruma veren bu anlaşmaya göre On İki’nin koruyucusu olan Torba mahzenin kapısını saray görevlileri dışında kimseye açamaz, daha da önemlisi içeriye

hiçbir canlıyı alamazdı.

Hıçkırıklar daha da yükselmişti. Adımlarına engel olamadan yavaşça yaklaştı ve kapıya ulaştı. Ön kolunu kaldırarak vantuzlarını metale yapıştırdı. Artık kapının bir parçası olmuştu ve arkasını görebiliyordu. Aslında buna, tam olarak görmek de denilemezdi. Daha çok hissediyor, algılıyor gibiydi. Orada, karanlık koridorda çökmüş, ağlamakta olan, yaklaşık on yaşlarında bir çocuk vardı. Kollarıyla bedenini sarmış, sürekli titriyordu. Torba hiçbir şeyden olmasa bile bir şeyden emindi: Çocuğun titremesinin nedeni üşümesi değildi.

Çelik kapının açılırken çıkarttığı yüksek gacırtı sadece çocuğu değil, tüm zindanı kucaklamıştı.

Muhafız alayının ortasında, tüm haşmetiyle, dimdik duran Kral Fetor içeriye girdi ve Torba'nın karşısına dikildi. Gözlerini kısmış, her şeyden daha çok nefret ettiği biçimsiz yaratığı inceliyordu.

Kafa bölümü incecikti. Alt gövdeye doğru indikçe irileşen bedeni dibine doğru iyice çökmüştü. En son kaç yıl önce görmüştü onu? O zaman da rezalet bir şeydi ama zaman geçtikçe şekli daha da bozulmuş, bir ucube hâline gelmişti.

Torba selam vermek için kafasını eğdiğinde birkaç telden oluşan ince saçları yüzüne düştü, görüşünü engelledi. "Bu şerefi neye borçluyum sultanım?" dedi. "Mevcudiyetiniz beni onurlandırdı lakin sormadan edemeyeceğim: Asil ayaklarınızı benim sefil mahzenime adım atmaya mecbur bırakan şey ne olabilir?"

Fetor, yıllar sonra ilk defa geldiği mahzene göz attı. Grinin farklı tonlarındaki, sırlarına sadece Torba'nın muktedir olduğu ve bu

nedenle ucubeyi vazgeçilmez kılan on iki kapıya baktı. Hepsi kapalıydı.

Kral, bakışlarını tekrardan çevirerek "O nerede Torba?" dedi. Bu mahzenler bile çoktu ona. Burada değil, kalenin dışını saran o karanlıkta, ölüm kokan çürümüş, onun gibi yaratıklarla bezeli topraklarda yaşamayı hak ediyordu.

"Ne nerede efendimiz?" Feter, kendisine doğru fırlatılan binlerce iğne varmış gibi hissetmişti. Bu ucubenin gücü olmasa, ah ona mecbur kalmasa!..

Nefretle dişlerini sıktı. "Çocuk," dedi. "Onun buraya kaçtığını biliyorum!"

"Haşa efendim, buraya bir çocuk kaçsa ilk sizin haberiniz olurdu. Kaldı ki iki nesil önce dedenizle yaptığımız anlaşmamız gereği kapıyı sizden ve maiyetinizden başkasına açamam. Anlaşmaya vakıf olduğunuzu sanıyorum?"

Kral öfkeyle ağzını açtı, burnundan soluyarak tekrar kapattı. Etrafına baktı. Çocuğun burada olduğundan emindi. Yine de elinde anlaşmanın ihlal edildiğine dair kanıtı olmadan hiçbir şey yapamaz, bu sefil yaratığı içeriye atamazdı. "Şu kapıların ardına bakın!" dedi.

Torba'nın irkildiğini görmek tatmin ediciydi. Korkak muhafızların yerinden kıpırdamadıklarını görmek ise delirticiydi. Kapılara birisi bile yaklaşmıyordu. Tek bir kahrolası muhafız bile... Hepsi ölümüne korkuyordu.

Emri tekrarlasa da fayda etmeyecekti. Torba'nın tatmin dolu, cüretkâr bakışlarına gözlerini dikti; ardından arkasını dönerek, ayakları mahzen zeminine vurarak geldiği gibi gitti.

Kralın gidişinin ardından mahzen bir kez daha huzur dolu sessizliğine kavuşmuştu.

Bir süre çelik kapının ardında bekleyen Torba arkasını döndü ve On İki'den birini açarak göz alıcı, çürük yeşil bir ışığın içeriyi doldurmasına izin verdi. "Çıkabilirsin küçüğüm," dedi.

Işığın içinden dışarıya adımını atan, artık on iki yaşında olduğunu bildiği oğlan çocuğunun mahzen zeminine basan çıplak ayakları sessizdi. Yüzünde biten kestane büyüklüğündeki mantarlar ağızlarını açmış şarkılar düzüyorlardı. Kırışmış cildi inceleyen Torba "Üzgünüm," dedi. "Seni saklayabileceğim en güvenli yer orasıydı."

Yıpranmış ve daha da kötüsü parçalanmış kıyafetlerinin ardında irinli yaraları gözüküyordu. Bozulmanın önüne geçmek için hiçbir şey yapamazdı. Septur'un On İki'si böyleydi işte. Sana güven verir, karşılığında seni alıp kendi kalıbında, istediği gibi biçimlendirirdi. Onu oradan mümkün olan en kısa sürede çıkartmıştı ama mantarların ve onların oluşturduğu sporlardan kaynaklı bozulmanın hızına yetişememişti. Yine de kapıdan girmeden hemen önce ölümü bekleyen birine kıyasla en azından hâlen hayattaydı, öyle değil mi?

"Aşare!" dedi Kral Fetor kalenin en yüksek kulelerinden birisinin savrularak açılan kapısından girerken. Nefes nefese kalmıştı ama yine de soluklanmak için dahi zaman ayırmamıştı.

Daha kuleye tırmanan adımları duyar duymaz yatağından fırlayan kadın olabildiğince hızlı bir şekilde askılığa ilerlemişti. Cübbesini

üzerine geçirirken onun çürümüş bedenini sadece bir anlığına görür gibi olmuştu Kral.

Kadının pürüzsüz teninin üzerine dökülen altın sarısı saçlar yalanı örten gerçekler olarak bedene yeni şeklini vermişti bile. "Emredin efendimiz!"

Kadından uzaklaştırdığı gözlerini pencereye çevirdi. Kalenin en yüksek noktalarından birisi olan bu odadan, dedesinin zamanlarında bu kalenin arazisi sayılan ve içinde türlü güzel ekinin yetişebildiği verimli ve uçsuz bucaksız Sefru topraklarını görebiliyordu. Şimdi karanlığın ele geçirmiş olduğu topraklar çürüme ve ölüme için için kaynıyordu. Dikkatli bakan gözler orada burada hareket eden hayaletleri ya da toprakların yeni sahipleri olan iblisleri bile seçebilirdi.

"Senin için bir görevim var," dedi. Artık ölümü bile göze almıştı. Kendi arazisinde ondan daha güçlü olan ve onun emrinde olmayan birisi olduğu gerçeğini kabullenemiyordu.

"Sizin için ne yapabilirim?"

Bakışlarını pencereden kaçırarak masa üzerindeki küreyi gösterdi. "Gözlerini Torba'ya ve Septur Mahzeni'ne çevirmeni istiyorum."

Kadın irkilmeden edemedi. "Emriniz nedir efendimiz?" dedi. Onu bile saran şu çirkin korku sesinden belli oluyordu.

"Bir çocuk," dedi. "Onu bulmanı istiyorum. O yaşlı moruğun sakladığına eminim. Çocuğu bul yeter."

"Ona dokunamazsınız efendim!"

"Sana mı soracağım!" *Bu ne cüret!* Nasıl olurdu da bu cadı ona ne yapacağını söylerdi!

“Ama efendimiz... Kendi iyiliğiniz için...”

Derin bir nefes alan Kral “Yeter Aşare,” dedi. “Torba’ya zarar vermeyeceğim, sadece çocuğu bulmam gerekiyor!”

Belki muhafızlara kapıları açtıramazdı ama Torba'yı yakalatabilir, sorgulatabilirdi. En azından adamın anlaşmayı bozduğuna dair bir kanıtı vardı artık. Bununla adamın tepesine çökebilir, çocuğu teslim alabilirdi. Daha da önemli bir getirisi olacaktı bu hamlesinin: Septur Sözleşmesi ihlal edilmişti, hem de karşı tarafça. Sözleşmeyi feshedebilir, hatta o ucubeyi tamamen emrine alabileceği yepyeni bir anlaşmaya zorlayabilirdi!

Merdivenleri daha cesur olduğunu düşünerek seçtiği yeni muhafız alayıyla birlikte indi, koridoru aştı ve kapıya yaklaşınca kalakaldı. Yan kolları göğsünde düğümlemiş, ön kolu havada titreşip duran Torba kapının önünde, alt kolları üzerinde dikilmişti. "Ben de sizi bekliyordum sultanım!" dedi.

Bir an duraksayan Fetor "Oradan çıkman yasak!" dedi. "Anlaşmayı ihlal ediyorsun!"

"Bunun ilk olmayacağını ikimiz de biliyoruz zaten. Neden bir kez daha etmeyeyim ki?"

Sıkılmış dişleri, sürekli saklamaya çalıştığı nefreti yüzünden, büzülmüş dudaklarının içinde gıcırdadılar. "Septur Sözleşmesi'ni ihlal ettiğin için olağanüstü fesih hakkımı kullanıyorum." İçinde büyük bir mutluluğun yeşerdiğini hissediyordu. Sonunda Torba denen bu mendeburu alaşağı ediyordu işte! İşaret parmağını kaldırdı. "Tutuklusun!" Yüreğinden kopan sözcüklerle yükselen sesi mahzeni doldurmuştu.

Süregelen yankılar birbiri ardına yitip gider, yerini sessizliğe bırakırken Kral Fetor sadece izledi. Tek bir hareket dahi yoktu. Etrafına bakındı. "Ne duruyorsunuz, tutuklayın şunu!"

Muhafızlar tereddüt ettiler, hareket edemediler. Fetor, belindeki kılıcını çekti. Muhafız sayısının az olması da yitip giden askerlerin yerine yenilerini bulamayacak oluşu da umurunda değildi, artık buna tahammül etmeyecekti!

"Adamlara eziyet etmene gerek yok, ben kendi isteğimle geleceğim!" Ayak olarak kullandığı elleri üzerinde bir sağa, bir sola yalpalayarak yürüdü. Muhafızların arasından ilerledi. Kralın yanından geçerken bir an duraksayarak "Kalenin koruyuculuğunu üstlendiğim günler geride kaldı," diye bildirdi. "Yerinde olsam dua ederdim. Dua et ki geçmişi unutmak kolay olsun; yoksa sadece tacını değil, çok daha fazlasını kaybedeceksin." Sarsılan kralı olduğu yerde bırakarak askerlerin önüne düşmüştü.

Kalenin surlarına bağlanan merdivenleri ikişer ikişer ve alabildiğine hızlı çıkan Fetor burçların arasından çevredeki araziye doğru baktı.

Zifiri karanlığın içinde hiçbir şey görünmüyordu. Yine de orada, mutlaka bir şeyler olmalıydı. Kesik, sonra uzun ve sonra yine kesik çalan uyarı borusu kaleye yaklaşan bir tehlike olduğunu işaret ediyordu. Bir Ruskopel miydi, yoksa yine Zulkarn mı saldırıyordu? Neyse ki On İki'nin kaleyi kuşatan büyüsu onu çevredeki lanetli arazilerden gelecek her türlü husumete karşı koruyordu.

Surların içinde, avluda toplanmış sivil halk korkuyla haykırıyor;

Septur'a dualar ediyordu.

Dakikalarca araziye inceledi ve gelmekte olan hiçbir tehlike göremedi. Buna karşılık kale sarsıldı, yerinden oynadı. Düşmemek için burçlara sıkıca tutunması gerekmişti.

Bir süredir devam eden depremler her geçen gün şiddetlenmeye başlamıştı. Yine de onları korkutan şey bu değildi çünkü doğal afetler dahi On İki'nin büyüüne karşı gelemez, kaleye zarar veremezdi. Onları korkutan...

Tutuklamanın ertesi günüydü. Korkunç haber taht salonuna ulaşır ulaşmaz önce krala, sonra maiyetine, en sonunda da sivil halka ulaşmış, dehşete düşen Kral Fetor soluğu zindanlarda almıştı. Hayatının kâbusunu o an yaşamıştı. Zincirlerinden salınmış, nazik bir saygıyla yere yatırılmış, eriyip gitmekte olan Torba'nın cansız bedenine bakarak öylece kalakalmıştı.

Kendisine gelir gelmez yanındaki muhafızlara döndü ve "Ne?" dedi. "Ona ne oldu?" Korkudan titreyen muhafızlar cevap veremediler, adamlar kilitlenip kalmış gibiydiler. En sonunda "Hemen o koca ağızlarınızı açmazsanız bir daha asla açamayacaksınız!" diye haykırdı. "Ananızdan doğduğunuza pişman edeceğim sizi!" Öfkesi yüreğinden taşıyordu.

Yine de cevap gelmedi. İlk defa o zaman çatılmış kaşların ve kendisine yöneltilmiş suçlayıcı bakışların farkına varmıştı.

Torbanın cansız bedenine bir cenaze bile yapamadıklarını hatırladı. Daha toprağa vermeden içten içe erimiş, bir tür sıvı hâline gelen

beden kalenin taşlarına karışmış, geriye sadece sert bir kabuk bırakmıştı.

Oysaki o sadece... Sadece Torba'yı sorgulamak ve yapabilirse onu kontrol altında tutabileceği yeni bir sözleşmeye zorlamak istiyordu. Nasıl olmuştu da ölmüştü? Şimdi onları kim koruyacaktı?

Derken onu gördü. Ne üzerinde yaşayan ve ona ait olan bir zebani ne de ondan biten başka bir sefaletti bu. Kalenin dışındaki ölümcül, çorak toprakları bir kefen gibi örten uçsuz bucaksız karanlığın, Karahan'ın bizzat kendisiydi hareket eden. Kapıya dayanan, baş düşmanları olan bu lanetli, kara topraklı. Yine de o, kaleye tırmanamazdı, On İki onları Karahan'ın gazabından korurdu, değil mi?

"Hepsi sizin yüzünüzden!" dedi düşüncelerine cevap veren öfkeli kadının sesi. "Septur Sözleşmesi'ne karşı geldiniz! Torba bu kalenin temeli, On İki'nin koruyucusuydu. Babanızın babası tarafından yapılan anlaşmayı hiçe saydınız."

"Aşare!" Bir yandan haykıran bir yandan koşan Kral Fetor kadına ulaştı ve cübbesine yapıştı. "Ne olur bir şeyler yap!"

"Emriniz başım üstüne ama yapamam efendim. Bu sefer benim becerilerimin de ötesinde bir şey arzuluyorsunuz."

Kral Fetor kadının güzellik maskesinin ardına, sakladığı yitip giden yıllara baktı. O da kendisi gibi korkuyor, için için titriyordu.

Başını tekrardan kalenin dışına çevirdi ve ona tırmanmaya başlayan eceli gördü. Karşısında duramayacaklarını, savaşamayacaklarını çok iyi bildiği ölümcül düşmanlarının korkusuyla silahlarını atan ve merdivenlere doğru koşan

muhafızlar neredeyse birbirlerini ezecektiler. Onların kaçtığını gören halk paniklemiş, çığlıkları kaleyi doldurmuştu. Karahan'ın coşmuş karanlığı kalenin dış duvarlarına tırmanmaya başlamıştı.

Çaresizce ayakta durdu ve birisinin onu çekerek oradan almasına, güvenli olduğunu düşündüğü son yere, karısı ve oğlunun da kapatıldığı taht salonuna doğru götürmesine izin vermişti. Surların basamaklarını inerken kale sarsılıyordu. Merkez avluya yaklaşmıştı ki güçlü bir darbeye onu tutan muhafızdan koparıldı. Yerini, bir süredir onları takip etmekte olan Aşare aldı.

Karanlık tırmanıyor, onun baskısı altında ezilen ve koruyucu On İki'den yoksun olan duvarlar kendi içine doğru çökmeye başlıyordu. Daha yolun yarısına gelmeden bulduğu her açığı kullanan, duvarları aşan ölüm bir nehir gibi içeriye dolmaya başlamıştı. Ondan kaçan insanlar zaman zaman altında eziliyor, kötülüğün eliyle acılar çekerek can veriyor, daha da kötüsü onun bir parçası haline geliyordu.

Taht salonuna asla ulaşamazdı. Adımlarına yön veren Aşare bunun farkına varmış olacaktı ki yön değiştirdi. Basamaklar ayakları altında parçalanıyor, ardında yıkılıyordu. Bir süre sonra kendisini mahzenlerde bulunan çelik kapıyı geçmiş, On İki'nin huzuruna getirilmiş olarak bulmuştu. Ya da en azından bir süre önce On İki olan şeyin... Septur'un...

Kapıların, Karahan'ın neden olduğu yıkımdan da önce kendi içine devrildiğini duymuştu. Yine de duymak başka, görmek bambaşkaydı. Septur'un kapılarını cansız hâlde yatarken görmek ikisini de çaresizliğin pençesine düşürmüş, büyücü ve kral dehşet içinde yere diz çökmüştü. Onları takip eden muhafızlar koruyucu büyüden muaf olan çelik kapıyı kapalı tutmaya çalışırken karanlık

altından süzölmüş, sırasıyla hepsini kavramış, askerlerin canhıraş çığlıkları etraflarını sarmıştı. Derilerini parçalıyor, acılar içindeki askerleri bir bir eziyordu.

Çöktüğü yerden doğrulmaya çalışan Kral Fetor titreyen dizlerine mukayyet olamamış, tekrar çökmüşü. Ölümden başka kurtuluş yoktu.

Karanlık yükseldi, tepesinden aşağıya boşaldı.

Aniden yükselen, parlayıp sönen sarı bir ışık karanlığı geriye doğru savurdu. "Kralım!" dedi tanıdık bir ses. "Lütfen ayağa kalkın! Sizinle yapmamız gereken yeni bir anlaşma var."

Ölöp ölmediğinden bile emin olamayan Kral Fetor başını kaldırdı ve orada duran ufacık bedenın tanıdık sahibine baktı. Küçük bir kafa, incecik bir üst kısım, alt gövdeye doğru genişleyerek inen biçimsiz beden ise... sanki ona ait değil gibiydi.

"To... Torba!" Hayır! Altı koldan ikisi üzerinde doğrulmuş beden kesinlikle Torba'ya ait değildi. On iki yaşlarındaki çocuğa bakan kral kendisini düzelterek "Furkan!" dedi. Oğlunun bozulmuş suratına hayretle bakıyordu. Mirasından men ettiği, canını almak için aradığı oğlu başka birisinin, onun nefret ettiği Torba'nın mirasını almıştı.

Yılına benzeyen kol uzandı, kralı sararak arkasında, korurcasına havaya kaldırdı. Aşare kendini toparlayarak doğrulmuş, havadan çektiği bir ışık hüzmesiyle ayaklarının altındaki karanlığı süpürerek kendisinden uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Kapılar titreşti. Sarı ışığın bağrında coşan karanlık defalarca çullandı, onu ezmekle tehdit etti. "Septur Sözleşmesi'ne boyun eğmelisiniz!" dedi Furkan. "Onu tekrar kuralısınız!" Kral havada

asılı durduğu yerde bir umut ve anlayışla kalakaldı. Tabii ya, bu yasa sadece onun değildi, asla öyle olmamıştı. “Ben sizi koruyacağım,” dedi çocuk. “Yeniden yükselecek kalenizin temelleri olacağım. Ne ben sizin krallığınıza, ne de siz benim krallığıma karışacaksınız.” Krallığım derken on iki kapıyı ve onların çevresini saran mahzenleri göstermişti. Yoksa... Yoksa kalenin tamamını mı işaret etmişti? "Anlaştık mı?"

Ses gelmedi. Sarı ışık titreşerek küçüldü. Karanlık yükseldi. Furkan'ın yılanı kolu sağa sola savrulurken havadaki babasını sarstı. “Anlaştık mı?” diye gürledi.

Bir çığlık atan ve korkuyla titreyerek “A... Anlaştık!” diye haykıran sesin sahibi Kral Fetor'dan başkası değildi.

Sarı ışık güçlendi.

“Anlaştık! Anlaştık! Lütfen... Ne olur durdur şunu!”

Torba'nın kontrolündeki kapılar titreşerek düştükleri yerden yeniden doğrulmaya başlarken sarı ışık tüm hepsini kuşatmış, birkaç saniye içerisinde yıkılmış, ölüm kokan kalenin tamamını içine almıştı.

Göknar ve Çalı

Ceren Altay

Her dem taze yemyeşil ulu göknar ağacı

Ben aşkımdan sersefil ufak tefek bir çalı

Sarmaşık olaydım da sarılıydım göknara

Değer yoktur çalıda ağaç kıymetli oysa

Yapraklarım yolundu köklerimden doğdum ben

Değildim anka kuşu gökler onundu aslen

Filizlendim sonbahar göğü gördüm kalbimle

Hemen geldi ilkbahar onu sevince böyle

Hıdırellez gecesi dileğimi bağladım

Göknarım görsün beni diye ne çok ağladım

Sert bir rüzgardı esen koca ağacı deviren
Göknaımdı devrilen kalbim bildi görmeden

Bana ilk defa baktı "Ne güzel bir böğürtlen"
Göknaı kalbimi yaktı ilk meyvemi verirken

Toprağına Gömülü Yansıma

Hakan U. Öztürk

Bahçede kazdığı çukurla işi bitmek üzereydi. Kepçesini kenara bıraktı. Gübre kokusu burun deliklerinin içine sinmişti. Ensesinden akan tere. Yanmaya başlayan göz kapaklarının arkasına.

Ona demişlerdi, yazın ortasında dikme şu fidanları. İlkinde tükenmişti ama on iki tane daha vardı.

Yüzünü sildiği mendili yeniden kafasına bağladı ve çapasını önüne çıkan engele sapladı. O, bir dağılma sesi bekliyordu. Taşlaşmaya başlamış bir toprak parçası veya ufalayabileceği, ufalayabileceğini umduğu bir taş. Bu sesi değil.

Bir tahtaya zarar vermenin utancıyla etrafına baktı.

Evi uzun bir sokakta, kendisinininkine benzeyen pek çok diğer evin arasındaydı. İsten kararmış kireç duvarlarıyla, yer yer göçmüş damıyla, menteşelerinden sarkan kapısıyla tek katlı bir ev. Bahçesi evin sol tarafındaydı. Çitleri yıkıktı ve parçaları kim bilir nereye gitmişti.

Penceresiyle yer arasında sadece birkaç karış mesafe kalmıştı. Ev mi toprağa gömülmüştü, toprak mı zaman içinde yükselmişti, bilinmez.

Tüm pencereler boştu. Kırık bir cam parçası bile yoktu.

Sokakta bir zamanlar cama sahip olmuş tek kişiler yolun öte tarafında, tam karşısındaki evde oturuyorlardı. Zenginlik diye bir şey olsaydı, o çift bir zamanlar buna çok yaklaşmışlardı. Para değildi çünkü mevzu. Herkesin sahip olmak isteyeceği bir şeyin olması, pekâlâ ona tutkuyla bağlı olanlara da sahip olmayı sağlayabilirdi. Bir ayna değil belki ama bir cam. Aynaya çok yakın ve neredeyse büyüü.

Bahçelerinde oturuyorlardı. Gözleri daha bir parlaktı. Diğerleri gibi donuk bakmıyorlardı. Saçları taralı, elbiseleri bile daha az kırıştıktı. Adamın sakalı, tel tel, bir özgüven ifadesiyle uzamıştı. Kadının kirpikleri ona bakanlara meydan okuyordu.

Ama zenginlik, onu koruyacak gücünüz yoksa büyük belaydı. Bir sabah cam gitmişti. İçeri girdiklerinde adamı kafatasının üstündeki bir göçükle buldular. Gözleri dışarıya doğru şişmişti ve burnuyla kulaklarından kan geliyordu. Kadın kendisini banyoya kilitlemeye çalışmış ama yakalanmış olmalıydı. Neredeyse ikiye ayrılmış, düşmek üzere olan kapının yanından geçtiklerinde kadının kafasının boynuna kadar alaturka tuvalete sokulmuş olduğunu gördüler. Ona yapılanlar...

Göz göze geldiklerinde kadın gülümseyerek el salladı. "Merhaba, canım! Bak tatlım, Kadir yine ağaç diyor." Boynundaki parçalanmış deriyi eşarbyla gizlemeyi başarmıştı ama yüzündeki dağılmış, derisinden dışarı fırlamış kemik parçaları için yapabileceği bir şey yoktu. En azından adam yüzünün sağlam tarafı dönük olarak oturuyordu ve öylesine el sallarken dönmeye tenezzül etmemişti.

Sesi duymadıklarını anlayınca rahatladı ve bu yüzden biraz daha utandı.

İçeriden uçarak bir sandalye geliyordu. Yani, uçmuyordu tabii. Ufacık bir yükselmeye, sonra ufacık bir alçalmayla göremediği biri tarafından taşınıyordu. Diğer dünyadan ama bu dünyaya belli belirsiz dokunabilen bir canlı tarafından.

Ensesindeki ürpermeyle sandalyeye oturdu.

Hava çok sıcaktı.

*Yaşayanların arasına
döndüğümüzde, açlık bizi ele
geçiriyor.*

Sandalyesine otururken tedirgindi. Uzun zaman önce unuttuğu bir şeyi hafifçe hatırlar gibi.

Sığla ağacının gölgesindeydi. Tepede güneş. Bulut bile yok.

Eskiden, temmuz aylarında ağacın yağını toplarlardı. Şimdi kimse hiçbir ağaca yara açmaya cesaret edemiyordu. Onları öldürmekten korkuyorlardı.

Hava çok sıcaktı. Yakında bu da sokaktaki diğer pek çok ağaçla aynı sonu paylaşır, kuruyup giderdi.

Dönüp eve baktı. Camlara gazete kağıtları, naylonlar, brandalar, kartonlar yapıştırmışlardı. Duvarlar kararmıştı. Yer yer ufak yangınlardan, yer yer havadaki kurumdan. Ailesi evin içinde uyuyordu. Bu sıcakta başka ne yapılabilirdi ki? Neyin anlamı vardı

ki?

Cebinden aynasını çıkardı. Küçük bir parça. Avuç içinden biraz daha küçük. Elini kapatsa kapatırdı. Kanardı gerçi. Sonra kesin mikrop kapardı. Sokaktaki birinin basit bir bilek burkulmasından öldüğüne şahit olmuştu.

Gerçi bu bir bahane de olabilirdi. Cesedi gömdüklerini veya yaktıklarını görmemişlerdi.

Kendi yüzüne bakmaya zar zor tahammül edebiliyordu. Sarı derisi bastonun etrafına sarılmış bir bayraktı. İyice aç olduğu günlerde yere doğru sarkıyordu. Ama ufak bir et parçası, pişirmek bir hayalken ve bu yüzden çiğ çiğ yenirken, boynunun eğikliğini alıyor, gövdesinden geçerken kalbine bir ateş dolduruyor, üçüncü bir ciğere dönüşüp diğer solmuş ikisinin yerine bedenini körüklüyor, midesine indiğinde bir müzik kutusu olup tatlı tatlı gurulduyordu.

Kıyameti canlı olarak atlatmışlardı ama ölülerden ne farkları kalmıştı ki?

Hava biraz karardığında aynayı pazarda satmayı deneyecekti. Kimse görmeden cebine koydu.

Bir yerde kendi görüntüsünden hoşlanan birileri muhakkak olmalıydı.

*Ölülerin arasına
döndüğümüzde, bir anı
hatırlanıyor.*

Tahta sandığı şey bir köktü. Yumruğu kalınlığında, sapasağlam. Günlerdir yağmur olmamasına rağmen nemli. Kötü şans getirmeyecek olsa canlı olduğunu söylerdi.

Tekrar işe koyuldu. Bu sefer yatay olarak kazıyor, kökün gittiği yeri bulmaya çalışıyordu.

Hâlâ kendisini berbat hissediyordu. Sandalyede otururken, bir anda karşısında beliren ve kısa süre sonra kaybolan o ayna... Ayna demek, kendini fark etmek demektir. Ve hatıralar. Eli fark etmeden sol kulağının arkasındaki kocaman deliğe gitti. Sağ şakağında, o deliğin çaprazında daha küçük başka bir delik vardı.

Çeliğin soğuşunu hatırladı.

Hayat en fazla ölümlere musallat oluyordu ve yaşayanlar, ölümlerin hayaleti değildi de neydi? Onlardan nefret etmek isterdi.

Yine de ekmesi gereken on iki tane daha ağaç vardı. Sırf onlar için.

Birazdan devam edecekti.

Canlıların arasına
döndüğümüzde, bir pazarlık
yapılıyor.

"Çok küçük bu," diye burun kıvırdı Tahsin. Bir sürü adamı ve silahı, bir o kadar da mermisi vardı ve bu, bugünlerde zenginliğe en yakın şeydi.

Aynayı cebine atmaktan geri durmamıştı tabii. "Devamı nerede bunun?" diye sordu. "Senin gibileri bilirim ben. Sülükten

betersiniz." Tahsin'in parmağını sallamasıyla onu yakalamaları bir oldu. Zor iş değildi hani. Kollarını tutarlarken, kendi kemikleri derisini kesti. İçten içe. "Gidip bakalım devamı neredeymiş."

Konuşmadı. Neye yarardı ki?

Uzaktan yanık et kokusu geliyordu. Neşeli bir mızıka sesi kulak çınlamasına karıştı.

*Ölülerin arasına
döndüğümüzde, yaşamın
peşinde kazılmaya devam
ediliyor.*

Epey kazmıştı. Birazdan gövdesinin başladığı yeri bulurdu. Kim bilir ne kadar görkemli bir ağacın kalıntısıydı bu.

Gerçi bir terslik vardı. Kökler, ağacın merkezi olması gereken yere yaklaştıkça daha derine iniyordu.

*Canlıların arasına
döndüğümüzde, ölülere
yaklaşıyor.*

Evine geldiler. On iki kişi, Tahsin ve bir de o. Kapıya gitmeye bile tenezzül etmediler. Bellerine kadar gelen çürümüş çit bir tekmeyle yerle bir oluvermişti.

Gürültüye ilk fırlayan küçük oğlu oldu. Altı yaşındaydı. Azim. Elinde oyuncak niyetine, üstüne surat oyulmuş bir tahta parçası

tutuyordu.

Tahsin üstüne yürüdüğünde oğlu kaçmadı. Gözlerindeki ışık bir anda kendi üstüne kapanarak sönmüştü. Bu sayede Tahsin elinden oyuncasını aldığı anda çoktan kimsenin onu bulamayacağı ve geri getiremeyeceği bir karanlıkta saklanmayı başarmış, kafası aldığı darbeye yana savrulurken ve kırılan tahtanın kıymıkları gözüne batarken acı hissetmemiş, kendi attığı çığlıkla dehşete düşmekten kurtulmuştu.

Arkasından eşi geldi. Nur. Çocuğunun çıığı kesildiğinde kapıya yeni çıkmıştı. Gözleri büyüdü. Kapının çerçevesini sıktığında elleri kanadı. Adamlar ona doğru gelirken sinekliği kapatıp içeri kaçtı. Arkasından kovalayanlar gülerek, birbirlerini omuzlayıp düşürmeye çalışarak, ağza alınmayacak küfürler ederek peşinden gittiler. Üstüne yüklediklerinde sineklik çatırdayarak kırıldı.

Tüm bunlar olurken onu da ağacın dibine oturtmuşlar, sağ şakağına bir silah dayamışlardı.

Güneşten ısınmış demir o kadar soğuktu ki.

*Ölülerin arasına
döndüğümüzde, iki dünya
birleşiyor.*

Merkeze geldiğinde bir ağacın kesilmiş gövdesinden geriye kalan bir parça ile karşılaşacağını düşünmüştü. Oysa uçları yukarı dönük, toprağın içinden yeryüzüne uzanan kökler dışında bir şey bulamamıştı.

Kepçeyi daldırıp çıkardığı her seferde kökler kollarını yırtıyordu.
En çok ölülerin canı yanarmış. Çiziklerin içi alev alev.

Bir süre daha kazdıktan sonra yine bir şeye, bir şeylere denk geldi.
Küçüklü büyüklü, kahverengiye dönmüş bir sürü kemik.

O anda, kazmayı bırakması gerektiğinden emindi. Sadece bir kere
daha, son kez, kemiklerin altında bir şey olup olmadığını görmek
için kepçesiyle toprağı eşeledi.

Toprak dağıldı. Üstüne doğru. Terine yapışıp çamura dönerek,
gözlerine girip yaşartarak, burnuna ve ağzına dolarak.

Kadir, gözlerini açtuğında, az önce ortaya çıkan deliğe dayanmış
kendi yüzünü gördü. Burnundan kan damlıyordu. Şakağında bir
yara. Yaranın ötesinde Tahsin.

İçi bulandı. Dengesini kaybetti. Geri doğru düşmeye, bir açıdan
yükselmeye başladı.

Köklere tutunmayı denedi.

Kendine dönmek için.

Kara Delik

Dilek Nergis Kemer

“Gel buraya seni küçük fare! Annen sana hiç terbiye vermedi mi ha?!”

Ağzımda poğaça, var gücümle koşmuştum. Şu anki aklım olsa kovalamacanın hoşuma gittiğini fark eder, uzatmaya çalışırdım. Ancak o zamanlar her şey hoşuma gidiyordu.

Yaşlı fırıncı teyzenin poğaçalarından çalmış, topuklamıştım sonrasında. Arkamdan dükkânın cephesine çarpan bir kapı sesi ve bağırma sesleri yükseldi. Dönüp baktığımda gri bukleli saçlarını, her adım atışında farklı bir yöne eğilen iri vücudunu ve kırmızı önlüğünü görmenin beni nasıl paniğe soktuğunu hatırlıyorum. Ancak tüm bunlar o güzel poğaçayı yerkenki mutluluğuma değerdı.

Bahane ya, bu heyecanı seviyor olmasam her seferinde aç olmadığım hâlde o poğaçayı çalmazdım. Ya da o kurabiyeleri. Ya da ekmekleri.

Sokaklar ne sıcak ve güzeldi. Binalar ufacıktı ve herkes sevdiği renklere boyuyordu. Herkesin bahçesi ve pencere önleri rengârenk çiçeklerle doluydu. Yaşadığımız yer, ki bence tüm dünya böyleydi ancak ebeveynlerim bana her fırsatta olmadığını hatırlatırlardı, dünyadan bağımsız ve mutsuzluk nedir bilmez bir harikalar diyarı gibiydi. İnsanlar sabah işlerine gülümseyerek ve selamlaşarak gider, hemen her gün birinin evinde insanlar toplanır ve çay, tatlı

eşliğinde sohbet ederlerdi. Benimkiler gitmeye utanırdı tabii, ne zaman bir yere gitseler kulaklarına şikâyet gelirdi. Umurumda değildi. Asla olmayacaktı. Bu renkleri gördüğüm, bu canlı yerde kaldığım sürece insanların düşündükleri umurumda olmayacaktı. Her çatisının, parkının ve dükkânının zevkini ayrı ayrı yaşar ve günün sonunda yatağıma huzurla girerdim.

Ne iyi yapmıştım, ne mutlu yaşamıştım o sokaklarda. Renklerin tadını nasıl doyasıya almıştım.

Gülümsedim. İçimi dolduran sıcaklığı sakince karşıladım ruhuma. Ve biraz daha iyi hissettim.

Artık o çocuk değildim. Yetişkin bir adamdım. O mahallede oturan genç, yaşlı kimse tanımazdı şimdi görse. Dışarıya baktığımda artık devasa binalar kuşatıyordu dünyamı. Renkleri siyah bile değildi bu binaların. Keşke renkleri olsaydı. Keşke varlıklarının önemini gösteren bir yüzleri olsaydı. Ancak baktığınızda gördüğünüz tek şey yansımanızdı. Orada olmaması gereken bir şey olduğunu bilir gibi bu binalar, onlara baktığınızda ucu bucağı olmayan bir kara delik gösterirlerdi size. Elimde kahve, üstümde gri takım elbisemle tüm dış cepheyi kaplayan camlarımdan dışarı bakıyordum. Arkamdan ara ara telefon ve fotokopi makinesinin sesleri geliyordu.

Ailem uzun süre önce, ben lisedeyken taşınmışlardı. Daha az renkli, daha az canlı bir yere. Ancak güzel parkları vardı, bunu söyleyebilirdim. Pek selamlaşan görememiştım, insanlar birbirine baktıklarında gülümserlerdi sadece. Bu beni nasıl da üzmüştü o zamanlar! Bu insanlar birbirleriyle konuşmaya tenezzül etmiyorlardı bile! Ne korkunç bir yerdi burası!

Bir daha asla eskisi gibi mutlu olmadım. Okulumu gittim, derslerimi çalıştım, iyi bir üniversitede ekonomi okudum ve işime başladım.

Çocukluğumu sonsuza dek yaşamayı ister miydim diye hiç düşünmedim. Sanırım yaşamış olmam bana yetiyordu. Dönüp baktığımda bu dünyanın bir parçası olmadığımı hatırlatıyordu bana.

Acı kahvemden bir yudum aldım. Ne kadar acıysa o kadar kaliteli demekti kahve. Tatsızdı ama içmeliydiniz. Enerji veriyordu ve yeterince enerjik olmanız günümüz dünyasında en önemli şeydi.

Omzumda aniden hissettiğim elle irkildim.

“İşini aksatma. Yarına kadar o kağıtların okunmuş ve cevaplanmış olması gerek, biliyorsun.”

Bu adamın suratını oldum olası sevmemiştim. Beliyle göbeğinin ucunun arasındaki mesafe hemen hemen boyu kadardı. Keldi, kaba bıyıkları ve çatık, kalın, sevimsiz kaşları vardı. Sönük ve eski takımlar giyerdi hep. Cimri ve kaba dilli biriydi. Ağır ağır, dünyadaki en dirayetli ve karakterli insan olduğuna olan inancıyla topuklarını vura vura uzaklaştı. Onun o suratını görmemiş olduğuma beynimi ikna etmek için kendime biraz zaman verdim. Sonra dönüp koltuğuma oturdum. Boş bir kafayla işime koyuldum.

Dikkatimi aniden bir ışık süzmesi çekti. Kafamı hızla kaldırdığımda gökyüzünde kocaman kırmızı bir ışık kaynağı olduğunu gördüm. Güneşi bastırıyordu âdeta, her yer kızıla dönmüştü. Dikkatlice baktım. Yok yok, güneşti bu, belki bende bir tuhafılık vardı da gün ışığını kırmızı görüyordum.

Evet evet, öyle olmalıydı.

Gözlerimi tekrar önümdeki kağıda çevirdim. Kağıt kırmızı görünüyordu. Nefesim daraldı ve gözlerimi kapayıp arkama yaslandım. Rahatlamaya çalıştım.

Gözlerimi tekrar açtığımda her şey daha da kırmızıydı.

Henüz gözleri açılmış bir bebek gibi etrafımda ne var ne yok bilincime çektim. Her şey çok farklı görünüyordu kırmızı ışık altında. İçimde tuhaf duygular uyandırıyor bu renk. Sanki bir sebebi vardı bana kendini göstermesinin. Hep orada olduğunu bildiğim ancak adını unuttuğum bir şeyi bana sessizce anlatmaya çalışıyor gibiydi. Ancak anlamama imkân yoktu.

Etrafıma baktım. Herkes yüzlerine düşen tuhaf kızıl ışığı umursamadan işlerine devam ediyordu. Derken Kübra Hanım'ı gördüm odanın sonunda oturan. Kaşları hafifçe çatılmış, dışarıda var olan her şeye bakıyordu. Ta ki mavi gözlerini tekrar ekranına kaydırana kadar.

Hayal mi görüyordum? Öyle olmalıydı. Ama bu halüsinasyon olmak için fazla tuhaf ve tutarlı bir şeydi. Işığın nasıl kırıldığını, eşyaların ve insanların üstüne nasıl yansıtacağını bu kadar yerinde düşünemezdim. Ancak başka açıklaması da yoktu.

Odada çalışan diğer insanlara baktım. Birine bir şey sormalıyım. Tekrar Kübra Hanım'a döndüm. Ona sorabilir miydim? Yanlış anlar mıydı?

Tedirginlikle kalktım ve yanına gittim. Gözlerimi dışarıdaki görüntüden çekemiyordum. Dikkatimi tekrar Kübra Hanım'a verdiğimde öylece önünde duruyordum. Bana düz bir suratla baktı.

“Merhaba...” Neden selam veriyordum ki? Alt tarafı bir şey soracaktım! Aptal kafam!

Yüzünde hafif bir sorgulama ifadesi vardı. Bir ara yarım saniyeliğine de olsa gözleri üstüme kayıp geri yüzüme döndü. Hâlâ bir şey söylemiyordu.

“Dışarıdaki şeyi siz de görüyor musunuz?”

Kaşları bir anda havaya kalktı. Belki de gerçekten halüsinasyon falan görmüyordum.

“Evet, tuhaf değil mi?”

Tekrar dışarı baktı, önceki gibi gözleri her yere gidip geliyordu.

“Sanki dışarıda bir şey görüntüyü kaydırıyor. Dünya bozuluyor gibi. Camlar bir anda bunu yapamaz herhâlde, değil mi?”

Bunu söylerken hâlâ dışarı bakıyordu. Bense ona. Daha sonra yere baktım küçük bir hayal kırıklığıyla.

“Ben sadece kıvılcık bir ışık görüyorum.”

Tekrar ona baktım. Bana ne dediğime anlam veremez bir ifadeyle bakıyordu. “Kıvılcık bir ışık mı?”

“Evet, sanki dışarıda kırmızı bir güneş var, çok güçlü bir ışık yayıyor. Her yeri kırmızı görüyorum.”

Hayretler içinde koltuğuna yaslandı. “Siz hayal görmediğinize emin misiniz? Belki de renk algınızda bir sorun olmuştur.”

Ona uzun uzun baktım. Bakışlarım altında gerilmedi. Ancak bir şey söylememi bekliyordu.

“Belki de...” Dönüp uzaklaştım. Masama oturdum.

Saatler geçti. Kızıl ışık gün batımıyla yerini her zamanki karanlığa bırakıyordu. Şaşkınlığımdan işimi doğru düzgün yapamamış olmanın huzursuzluğuyla eşyalarımı topladım ve bilgisayarımı kapatıp evime doğru yola koyuldum.

Neler olduğunu düşünüp dursam da akşam her zamanki gibi yemeğimi yiyip, uyuma hazırlıklarımı yapıp uyudum. Ertesi sabah sıradan bir güne daha uyandım. Ancak bu sefer içimde bir merak vardı. Bugün de kızıl olacak mıydı gökyüzü ya da bambaşka bir renk belki?

Düşüncesi heyecan vericiydi, usulca kendime itiraf ettim.

Hazırlandım ve yola koyulmak üzere apartmanımın kapısından dışarı çıktım.

Hiç kimse yoktu. Sokaklar bomboştu. Her yer sessizdi. Yolda araba yoktu. Etrafıma bakıp durarak yürüdüm ve iş yerime vardım. Kimse yoktu. Rüya olduğunu emindim. Uyanmak istedim. Kendime tokat attım. Cımcikledim kolumu. Olmuyordu. İçerideki telefonlardan birini patronumu aramak için kullandım. Biraz uzun bir süre sonra açtı.

“Kim bu?!”

“B-benim, Arslan. Nel...”

“Arslan?! Ofise nasıl gittin sen?!”

“Nasıl gittin derken? Neler oluyor?”

“Senin... Gözlerin kapanmadı mı?”

“Ne?”

“Sabah kalktığımızda karım da ben de kördük. Bir anda görememeye başladık! Yardım aradık ancak hemen hemen herkesin aynı durumda olduğunu öğrendik. Kimse bir şey bilmiyor, doktor arkadaşlarım bile bir açıklama getiremiyorlar.”

Ağzım açık söylediklerini dinledim.

“Sana bir şey olmadı mı? Ama nasıl?”

“B-Bilmiyorum...”

Düpedüz kafayı yediğini söylemek istedim o sırada patronuma. Ancak söyledikleri çok şey açıklıyordu.

Gördüğüm kızıl ışık aklıma geldi. Sonra da Kübra. O da benim gibi miydi acaba? Hâlâ işe gelmemişti ama bunun pek çok sebebi olabilirdi. Tüm bunları düşünürken patronumun bir şey söylemek için ağzını açtığını hissettim.

Konuşmamın pek de bir anlamı yoktu sanırım.

“Anlıyorum.”

Tam konuşuyordu ki, yüksek ihtimalle yardım istememi ve neler olduğunu öğrenmemi söylemek için, telefonu kapadım ve bilgisayara kapanıp neler olduğunu araştırmaya başladım. Telefon hemen çaldı. Açmayacaktım.

İnternette birkaç haber vardı. Bildiğim şeyleri tekrar tekrar söyleyen şeylerdi. Birileri, belki de kör olmalarına rağmen, ellerindeki imkânlarla yapmışlardı bu haberleri. Gazeteciler harbiden tuhaf insanlardı.

Dışarı çıktım ve etrafı dolaşmaya başladım. Şehir terk edilmiş gibiydi. Fena değildi aslında.

Hatta iyi hissettiriyordu.

Sokaklar tıklım tıklım, olabildiğince hızlı hareket eden insanlarla dolu değildi. Ses yoktu. Her şey sakindi. Yeterince odaklandığımda kuş sesleri dahi duyuyordum.

Gülümsedim. Akşama kadar dışarıda dolaştım. Derken bir fırının önünde duraksadım. Kapısı açıktı ve içeriden güzel kokular geliyordu. İçeri girdim.

“Kimse var mı?”

Ses yoktu.

Oldukça hoş, rustik dekorasyonu ve şirin pirinçten yapılmış masa, sandalyeleri vardı dükkânın. Tezgah sıcacık poğaçaya, kurabiye ve ekmeklerle doluydu. Güzel görünüyorlardı.

Dışarı çıkıp kapısını kapadım. Pek de temiz olmayan şehrin havasını derin derin içime çektim. Akşam oluyordu. Gün batımı derin bir turuncu renk yayıyordu.

Evime döndüm ve huzurla uykuma devam ettim. Dünya bekleyebilirdi.